

ŞİİRDİR DAMLADA DERYAYI GÖRMEK

Ahmet URFALI

Şiir, bir kaygının dışı vurumudur.
Şiir, ulu hasretlerin diğer adıdır.
Şiir, bilen insanın sorumluluğudur.
Şiir, paylaşmanın ilk adıdır.
Şiir, zorluğun mengenesinde bir kanatlanıştır.
Şiir, insanın yürek ürperişleriyle sonsuzluğa uyanmasıdır.

Yoksul bir hıçkırık gelir de bütün ağırlığı ile göğse oturur, tatlı canı daraltır, çaresizlik iki damla gözyaşı olup yanaklarından süzülür, sessiz bir feryat, mavi göğün yücesinden masum bakışlara teselli olsun diye ağıtlar yakar ve tutulmazsa muhtaç bir yetimin elinden sorgulanmak mukadder olur, sonrasında vakti gelmiştir yazmanın.

Şiir; tan ağartısıdır, gün ortası aydınlıktır.
Yazıya dökülmeyen hiçbir çığlık, içteki depremin sesini ne derecede etkili anlatabilir?

Şiir, yitik tarihlerin esatire bürünmüş macerasının tanığıdır.
Şiir, acısına kırağı düşen anaların uğunup ağlamasının hüzzamdan tutanağıdır.
Şiir, karayel kavruğu bozkırın uzak sulara duyduğu özlemdir.
Şiir, çıvgın fırtınalar ortasında asude baharların yeşermesidir.

Şiir, eldeki imkânların nerede ve nasıl kullandığının yargılanması ve giydirilen ateşten gömleğe dayanma gücünün sınanmasıdır.

Şiir; insanın gönlünde birlikte bulunan cemali ruh ile celali nefsi, edeple terbiye ederek kemale ulaşmaktır. Başkalarına, iletilecek bir sözü olanlar yazar.

Şair herkesin göremediği bir şeyi görür, tatmadığı bir duyguyu tatar. Bir sevinci, bir üzüntüyü edebi-estetik süzgecinden geçirir ve yazmaya başlar; ama aslında o, ilk önce kendisi için yazar. Şair, beşerin hayrına doğmuştur ve insanlık için yaşamaktadır.

Her çağda bunalımların, ümitsizliklerin karanlığına şairler ışık tutmuştur.

Şiir, bozkır insanın hüznünlü bir feryadıdır.
Şiir; dayanılmaz hasretlerin, akıl almaz kahramanlıkların, Kerem yanığı sevdaların terennümüdür.
Şiir; umudunu yitirmeyen insanların bir niyaz dilidir.
Şiir; ince bir gönül sızısıdır, elemi gözlerden yaş olup damlayan.

Şiir; bir akşam vakti mavi göğün altında, kerpiç duvara yaslanıp Allah'a meramını açmak, içini dökmektir.

Şiir; kıraç toprağın sesidir, yel tozunu kaldırdığında, önüne alıp götürdüğünde gevenleri.

Acısı yüreğe düşen bir bıçak yarasıdır;

ağlaması göze düşen,
üzüntüsü yüze düşen,
uğunması dize düşen...

Lokman Hekim'in tedavi için verdiği ilacın yaraları azdırmasıdır şiir. Yayılda yazıda bir göç çığlığıdır, mayası çilelerle yoğrulmuş, alnı akıtmalı tayların kişnemesi, karagöz kuzuların melemesi, bozca potukların bozulması ile çiğdem kokulu dağ rüzgârlarının uğultusudur şiir.

Şiir; nasırlı ellere yağmurun çisil çisil yağmasıdır, bir anne merhametiyle sarıp sarmalamaktır nasır aralarını. Şiir, duyusu deyiş hâline getirmektir. Şiir, asırlık bekleyişlerden alır ilhamını.

Şiir; tabiatın sesidir, boran uğultusudur, sel gürleyişidir, sarı buğdayın boyun büküşüdür hasretlere...

Şiir; ay ile hâlleşmek, karayelle dertleşmektir. Ahları göğü sarsan bir çığlıktır Ümitlerine ayaz değen insanın sızısını içine ilgit ilgit akıtmasıdır şiir. Metruk evlerin hicranı, gurbetlerin ağıtı, zamansız gidişlerin hüznünlü sesidir şiir. Şiir, kederle yoğrulmuş gözyaşıdır.

Şiir, can nimeti sözün en etkili ve en güzel söylenişidir. Söz aynadır, insanın içini yansıtır. İnsan sözünden tutulur. Söz; akılla yol alır, duyguyla sevinir veya hüznülenir. Yeni kapılar açar, yeni ümitler doğurur. Sevgi onunla taçlanır, nefret kör kuyulara düşer. Şiirdir, güzel sözün özü. Şiirdir; sözü, sevgi diliyle söylemek. Şiirdir ulu emre itaat: "Sözü gönül alıcı bir biçimde güzelce söyleyiniz." (İsra 23)